ISSN 0132-4462.
БЕРЕЗЕНЬ №3 1997

перець

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

— А Іден з Крузом уже одружилися, живуть добре, чекають на дитину...

КОРОТКО КАЖУЧИ

♦ Культ Батога здебільшого проповідують погоничі.

Леонід ЗАБАРА.

Мал. В. АДАМОВИЧА

КОРОТКО КАЖУЧИ

♦ Наші ціни вже не ростуть — вони просто стрибають до неба.

Володимир КУЗЕМКО.

Мал. В. АДАМОВИЧА

— Наркоманів розвелося... Під «кайфом» літають...

— А ви ж писали в оголошенні, що не палите і до спиртного зовсім байдужий...
— Так і ви ж писали, що маєте приємну зовнішність...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Леонід
КУЛІШ-ЗІНЬКІВ

СПІВАНКИ

У лікарні, добрі люди,
Лікувався я від простуди.
Там таке опалення,
Що дістав запалення.

* * *

Не товариш ти мені,
В тебе гривні, в мене — ні.
В тебе нові «Жигулі»,
В мене — свіжі мозолі.

* * *

Ти нарден, і я нарден,
Пожили б отак ще де б?
Де б отак ще пожили,
Якби ними не були?

* * *

Ми з старою все, що мали,
Раз — і приватизували.
Без скандалу, певна річ,
Бабі — грубка, мені — піч.

* * *

Гени тата у Володі
Вір мені, а чи не вір.
Тато був великий злодій,
Син — великий рекетир.

* * *

Кодували Вову знову,
Кодували там і тут.
Пив до того, як корова,
Після того — як верблюд.

Мал. О. КОХАНА

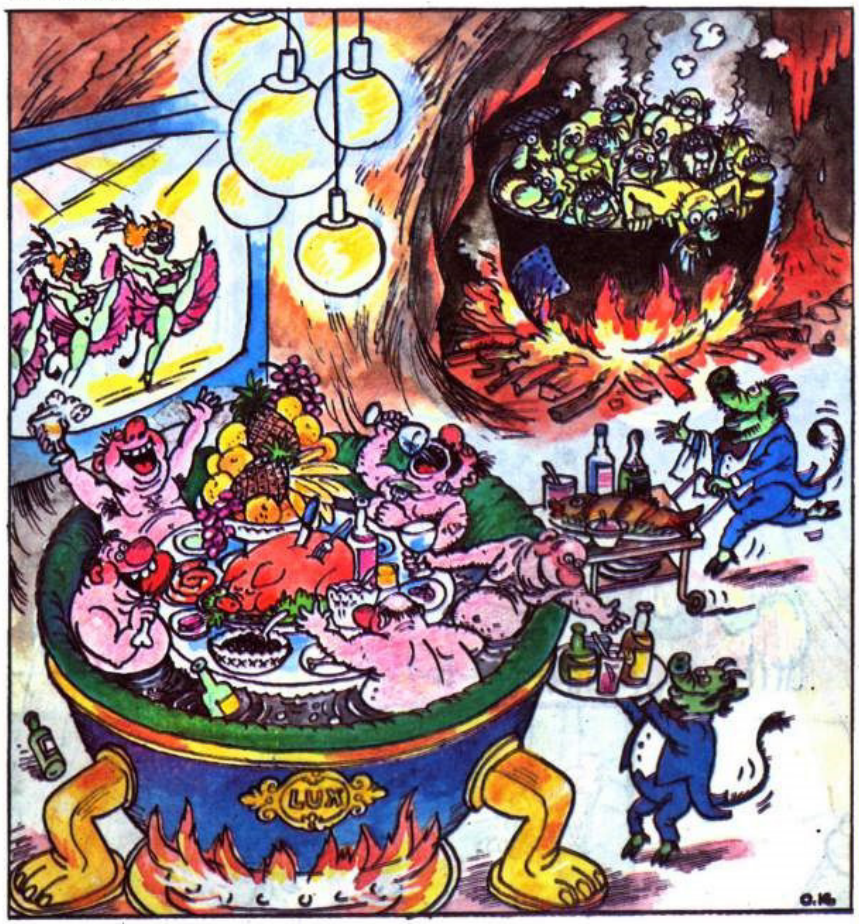

— За що їм такі привілеї?
— А вони свої ваучери вклали у наше підприємство, а оце отримують дивіденди...

НЕДОТОРКАНІСТЬ

УСМІШКА

Шикарно одягнутого опецькуватого чолов'ягу на вулиці серед білого дня зупинили злодії.

— Швидко гони «бабки»! — загуготів старший.

— Як ви смієте, нахаби?! — обурився чолов'яга. — Я — депутат, у мене право недоторканості! Ось посвідчення...

Старший злодюга наставив пістолет і каже:

— Гаразд. Ми не будемо до тебе торкатись... Сам вивертай кишені.

Олександр ГАМАНІН.

м. Київ.

Малюнки В. КАПРЕЛЬЯНЦА

НЕ ПЛАЧ, СПОЖИВАЧ

ЩОБ НЕ НУДЬГУВАЛИ

Наші люди так влаштовані, що одноманітність їм швидко набридає. Деяким хочеться глобальних перемін, тому вони змінюють роботу, спосіб життя, сімейний стан. А деяких цілком влаштовує звичайна зміна декорацій. Такі люди міняють вдома меблі, часто роблять у квартирі ремонт, оскільки їм просто набридає, скажімо, один і той самий колір шпалер.

Ось саме для таких донецьке поліграфічне об'єднання «Планета-два» випускає шпалери. Купуєте ви, приміром, шпалери білі. Через місяць після того, як ви їх наклеїте, вони беруться екзотичними жовтими плямами. Потім шпалери стають брунатними і нарешті — бруно-темними. І це при тому, що ви і пальцем їх не торкаєтесь.

ОДИН РАЗ І НЕ БІЛЬШЕ

Ми вже починаємо звикати до речей одноразового користування, потроху освоюємо одноразові носовички, скатертини, простирадла, не кажучи вже про тарілки, виделки, чашки. Тому, можливо, наших читачів не так приголомшить повідомлення, що список одноразової продукції вирішив поповнити взуттєвий цех дніпропетровського акціонерного об'єднання «Орбіта». Шкіряні туфлі їхнього виробництва розраховані лише на один, так би мовити, вихід в люди. Взути вдруге ці туфлі аж ніяк не можна, оскільки від них після першого ж виходу безнадійно відклеюються підошви.

ХТО НЕ РИЗИКУЄ

Хто не ризикує, той не п'є шампанського. Цей вислів, котрий чомусь приписується гусарам, нині актуальний, як ніколи. Звичайно ж, купуючи шампанське, ми ризикуємо. Ризикуємо, що воно виявиться чим завгодно, тільки не шампанським.

І наші побоювання нерідко справджуються. Так, наприклад, «Ігристе мускатне» виробництва кримського підприємства «Долина» і не ігристе, бо без газу, і не мускатне, бо мускатом і не пахне. Зате має одну суттєву перевагу — може дозволити господарям добре зекономити на напоях. Ледь покуштувавши таку рідину, гість тут же почне дякувати:

— Спасибі, спасибі, більше не треба!

НЕ ГАВКАЄ, НЕ КУСАЄ

Хто не пам'ятає з дитинства цієї загадки: «Не гавкає, не кусає, а в хату не пускає». Ну, звичайно ж, як ви здогадались — це замок. І не просто замок, а замок виробництва спільної німецько-вітчизняної фірми «Хаус». Хоч він і коштує недешево, оскільки має в комплекті аж два циліндри та цілий набір ручок, зате хазяї, придбавши його, можуть спати спокійно.

Наприклад, киянин М. Позняк, поставивши в двері своєї квартири такий замок, наступної ночі, як він пише, спав дуже спокійно. Тільки не у себе дома, а у сусідів. Оскільки замок виявився настільки надійним, що навіть хазяїн не зумів його відімкнути своїм ключем.

ДЯКУЮ ЗА НАУКУ

Усе почалося з того, що житель Вінницької області М. С. Стоян придбав шафу виробництва місцевого об'єднання «Прогрес». Привіз він її додому, розпакував і жахнувся: складові частини виявились різного кольору. Не знав тоді, бідолаха, що головні сюрпризи — попереду. Мало того, що ці частини не підходили одна до одної за габаритами, так ще й деякі були відсутні, а фурнітури — різних гвинтиків та гаєчок — у комплекті він так і не знайшов.

Хотів було одразу ж везти шафу назад. Та як подумав, скільки за це треба заплатити — передумав. Придбав собі книгу «Зроби сам», позичив інструменти і взявся до діла. Не минуло і півроку, як шафа чудово вписалася в інтер'єр його квартири.

— Зате тепер, — пише М. С. Стоян, — я опанував нову професію. Ремонтую меблі сусідам та знайомим, часом за це і якусь копійку одержую. Отже, красненько дякую бракоробам за науку.

Мікробайки

ПІСЛЯ МЕНЕ — ХОЧ ПОТОП

Казав Метелик-одноденка людям:
— Мені все' дно, що завтра буде.

НАВІЩО ЧІПЛЯЮТЬСЯ?

Невдоволення своє вихлюпував Реп'ях:
— До мене всі чіпляються. Це жах!

РІЗНИЦЯ

Зловив Мишку Кіт муругий —
Нявчанням сповістив про те усю округу.
А як з комори потягнув м'ясце —
Мовчав, щоб і господар не дізнавсь про це.

ХТО БІЛЬШИЙ ХИЖАК

Дивується Капуста: — Вовк хіба хижак?
От Цап, Коза і Заєць — дійсно так!

НЕКВАПЛИВІ

До Черепахи озивається Слимак:
— Куди спішать всі? Не збагну ніяк.

ЙОГО ВГРИЗЕШ

Призначили одного Бегемота
Начальником великого болота.
Здивовано він всіх питається:
— Ну хто сказав, що Комарі кусаються?

НА СВІЙ АРШИН

Коса працює вправно, рухи замашні —
Лягають у покоси трави запашні.
Сокира ж раз-у-раз її повча:
— Не так потрібно — ти рубай з плеча.

Сергій ЮХИМЕНКО.
м. Луцьк.

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

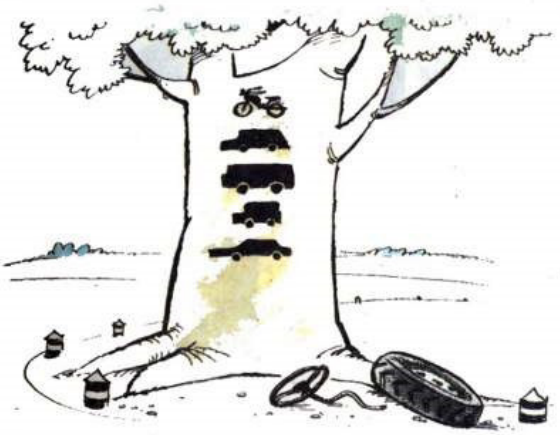

Мал. О. КОХАНА

— Поміняйте фальшиві долари хоча б на фальшиві гривні...

Друже Перче!

Щодня я повторюю синові: учися — людиною будеш. Він годинами сидить за підручниками. Вчиться добре. А недавно сів і заявив: «Для чого я мучуся, мамо? Он наш сусід закінчив школу із золотою медаллю, закінчив університет. А тепер працює в інституті, де мізерна зарплата. Його ж однокласник, якого ледве вишпровхали зі школи, їздить на «Мерседесі» і весь такий крутий».

Невже наша держава і справді не може належно поцінувати золотий фонд нашої нації? В усьому світі цінуються розумні люди. А у нас, виходить,— тільки нахабні спритники.

С. КУЗЬКІНА.
м. Сімферополь.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Тепер ви переконалися, що я не хабарник? Просто, гроші до мене самі липнуть...

Мал. В. АДАМОВИЧА

— Пишу сценарій мильної опери.

ЧИНОВНИЦЬКА АРИФМЕТИКА

Вважається, що рахувати гроші в чужій кишені неетично. А що робити, коли ті, в чиїх кишенях ці гроші лежать, намагаються залізти у твою?

Маю на увазі намір нашого уряду відмінити пільги пенсіонерам, ветеранам війни, чорнобильцям. Не буду говорити про моральний бік справи: мовляв, у якій цивілізованій державі у найзнедоленіших відбирали б останній кусень хліба, навіть під приводом поповнення бюджету? Просто підкажу: якщо вже наші урядовці так уболівають за бюджет, то чому б їм не пошукати резерви серед самих себе. Я, наприклад, звичайний пенсіонер, одержую, як і більшість, сорок сім гривень на місяць, хоч відгорбатив у ливарному цеху майже сорок років. Цих грошей ледь вистачає на квартплату, комунальні послуги і сякий-такий харч. Якщо пільги відмінять, моїй сім'ї залишається одне з двох: або не платити за квартиру, або нічого не їсти.

А от сусід, котрий живе на одному зі мною поверсі, одержує пенсію, вчетверо більшу. Бо йому її нарахували відповідно до Закону про державну службу. А він велить, що державним службовцям пенсія повинна становити 85 відсотків від заробітної плати.

Чиновників, як відомо, у нас ніколи не бракувало. Неважко підрахувати, скільки б зекономив бюджет, якби усі були перед ним рівні. Та в тім то й біда, що чиновництво завжди дбало лише про себе: воно добре вміє ділити і віднімати, а от множити і додавати не навчилося.

А. ПЛАТОНОВ.

Малюнки С. ФЕДЬКА

ТАП

Телеграфне Агентство "Перця"

СЛОВА, СЛОВА...

Багато чудових слів проголошують керівники нашої держави у своїх вікопомних виступах. Найпопулярніше серед них — слово «треба»! Треба зменшити податки! Треба, щоб запрацювала економіка! Треба боротися з корупцією!.. Треба, треба, треба!

Наш кореспондент зробив спробу з'ясувати, до кого ж це найпопулярніше слово звернуте. Проте з'ясувати не зміг, оскільки виявилось, що керівники як середніх, так і нижніх ланок луною повторюють це ж слово: треба, треба, треба...

ОБІЙДЕМОСЯ!

Як повідомляє наш парламентський кореспондент, і цього кварталу державний бюджет, судячи з усього, не буде прийнято. Цей факт дає підставу деяким парламентаріям висловлювати сумнів щодо доцільності його прийняття взагалі. Якщо можна без нього прожити півроку, кажуть вони, то чи не означає це, що ми можемо і надалі обходитися без нього?

ЗАРПЛАТУ — СВОЄЧАСНО

Як стало відомо нашому кореспонденту, у відповідь на численні протести та мітинги у зв'язку з несвоєчасною виплатою заробітної плати, вирішено створити ще одне міністерство — по контролю за регулярною виплатою зарплати й інших соціальних розрахунків.

Чиновникам, з яких комплектуватимуть цей майбутній урядовий заклад, твердо пообіцяли:

одержуватимете регулярно.

ЧОМУ ВКОРОЧУЮТЬ ХВОСТИ?

Відомий анекдот про чоловіка, який відрізає хвіст собаці, аби той не виявляв з його допомогою радості з приводу приїзду тещі, у Києві переказують в іншій інтерпретації. А все тому, що власникам собак тепер доводиться вкорочувати їм хвости, аби платити менший податок. Бо цей податок на чотириногого друга за рішенням міськради збільшується, якщо собака у довжину має більше сорока сантиметрів.

ОБРАЗА

Наш кореспондент факсує. Незвичайна подія трапилась на одній з наших центральних автострад. Автоінспектор М. Грибоїденко відмовився від хабаря, з огидою жбурнувши гроші в обличчя водієві-порушнику. На пресконференції, організованій з цього приводу, М. Грибоїденко заявив:

— Цей негідник вирішив образити мою гідність усього-на-всього двома жалюгідними гривнями! За кого ж він мене має?

Мал. В. ЧМИРЬОВА

мал. Е. Ліщенка

мал. О.Монастирського

мал.А.Василенка

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. О. МІХНУШЕВА

— Повір, працюю на цій роботі, як кінь...

Класику Некрасову довелося запізнатися з силою російської жінки. З певною долею подиву і навіть страху він поділився досвідом: і в палаючу хату зайде, і коня на ходу зупинить. Коротше, не припусти, Боже! І ми цінуємо поета за особисті спостереження і за те, що після цих рядків йому ще вдалося написати багато чого доброго і вічного. А він же був і жонатий, і водночас любив перехилити гранчака, і в карти грав на гроші...

Наші сучасні жінки не згірш. Коли я дізнався про випадок у ювелірному магазині «Аметист», відчув, як гордощі розпирають груди. Відразу ж подзвонив знайомому поетові:

— Виходь з усіх партій і напиши про наших жінок,— порадив я йому і розповів про те, що сталося на вулиці Драгоманова у Львові.

Сюжет його, мабуть, схвилював і він пошвендяв десь з музою. Принаймні на двох останніх вічах його не бачили ні в президіях, ні серед народу. Втім, може, я помиляюся, тому розповім про пригоду ширшому колу творчої громади. Раптом ще когось надихну.

У післяобідню пору у той згаданий «Аметист» зайшов міцний молодик і почав уважно вивчати вітрину. Викладені бранзулетки йому, вочевидь, припали до смаку. Зачудованість не сходила з його обличчя, коли він попросив продавця Галину Пренко:

— Пані, покажіть мені, будь ласка, хрестик.

Чудеса в решеті

Нічия при розбитому дзеркалі

Але коли пані Галина відчинила вітрину і нагнулася, щоб дістати хрестик, відвідувач раптом вихопив з кишені газовий балончик і випорснув їй в обличчя усю трутку. Уражена Пренко почала осідати, а негідник чекав, аби вона брикнула з ніг. І даремно. В наступну мить Галина йойкнула, вхопилася одною рукою за ляду, а другою намагалася витягнути нальотникові очі.

Почалася борня. Свіжому, як огірочок, злодію ніяк не вдавалося послати в нокаут затруєну жінку. Тоді він розбив вітрину і почав хапати коштовності без розбору — аби тільки швидше. Але й пані не тратила часу дарма. Вона вхопила чималеньке дзеркало і вгріла ним мерзотника по голові. Він хитнувся, але встояв і почав тікати.

Пані Галина зібралася на силі, розшукала олівець і аркуш паперу і записала ознаки і кілька цифр з номеру «Жигулів», у які вскочив нападник. Вона б записала все, але легковик був аж надто прудким.

Так чи інакше, але магазин вдалося врятувати від повного пограбування. Деякі коментатори, уважно вивчивши випадок, сходяться на тому, що сили пані Галина черпала в ринковій економіці, мовляв, власник б'ється за своє добро до сьомої кулі. Інші припускають, що балончик з газом був несправний. Панове, все було справне. А найбільше — пані Галина.

В. АНДРІЯН.

P.S. Завдяки свідченням з місця події, за тиждень-другий злодіяки були схоплені в одному з курортних селищ Галичини.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Лева скоротили, бо багато м'яса їсть... Давай викручуватися...

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

— Та заєць я! Заєць! Мене, як зайця, десять разів у автобусі штрафували!

Мал. В. ЧМИРЬОВА

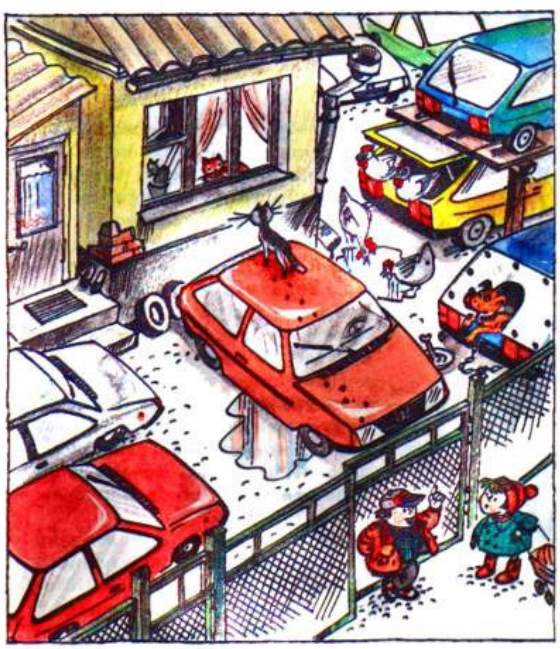

— А мій татко отримує зарплатню «Тавріями»...

Мал. А. ВАСИЛЬЄНКА

— Господи, яка це безкомпромісна тварина!

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Вітаємо ровесницю «Перця» газету «Літературна Україна» з високим ювілеєм!

Оскільки у «Літукраїні» постійно виходить сторінка гумору і сатири «Вишняк», яку так названо, зрозуміло, на честь нашого славетного перчанина Остапа Вишні, то ми здоровимо ювілярку і піднімаємо келих із вишнівкою.

В Америку, будувати капіталізм

...Що вам ще треба, га? Квартирю маю на Подолі, що в Києві, і не просту, а з яглядом на високу й круту глиняну гору, звану кручею, що заросла дерезою. На домі сорок год висить табличка, що житло содержиться в зразковому стані. І справді, у нас все є, ванни токо нема, но Дніпро поруч — скільки там того ходу. А зима у нас на Подолі не дуже довга... Всі інші зручності є у дворі і трохи в дерезі під горою. Квартирю в цьому домі я одержав за доблесний і героїський труд — проїшачив сорок год, а в есересері труд був ділом честі і, значить, геройства. То щитай і я герой героєм!

Теперички розкажу, де я живу. Треба йти пішки, доки у вас не заболять ноги. Від гори й аж до Контрактової площі, де ото пам'ятник Сковороді. Потім сісти в автобус з номером 62 і їхати всього три зупинки. Там і буде Хрещатик, що є центром Києва. От де мої хороми, в самій столиці. А міняюсь всього лише на обласний город. Америка, значить... Ось у мене тутечки записано: Лос-Анджелес. По-їхньому штат Каліхворнія, я взнавав у грамотних людей. Мо' хто з тамтешніх українців захоче повернутися на свою історичну батьківщину — ласкаво просимо, а я хочу хоч трохи у них пожити, без батьківщини — не все ж токо їм. Квартирю пропонувати з виглядом на Тихий океан. Доплата в долярах. Як зійдемось, розіп'ємо могорич, то візьму доплату не дорого, хоч у мене й столиця і пошті що центр. І всі зручності є, хоч і в дерезі.

Адрес оставляю в редакції. На Подолі спросить дядю Хведю Косого. Мене тут всяка собака знає. Хай Америка не боїться, я не бандюга який (по-їхньому — не ганстерюга), а бувший простий совіцький чоловік. За прохвесією зодчий, строїтель значить. Правда, хату я не можу збудувати, бо не було коли навчитися — я ціле життя строїв комунізм в есересерії. І трохи було не кончив його, якби не один лисий лідер: і сам не гам, і другому не дам. Нині ж маючи досвід зодчого, я хочу строїть світлий капіталізм — для себе і для Америки теж. І хай Біля Клінтон не сумнівається, дядя Хведя з київського Подолу, озброївшись найновішими постановами американського політбюра збудує капіталізм — як пить дать! Не вперше мені будувати світле майбутнє. До двохтисячного року й упораюсь. І буде тоді в Америці житуха — во! Тільки б мене впустили у їхні штати. Бо моду взяли: то совіти мене в Америку не пускали, тепер, як совіти мекнули, Америка мене не хоче приймати. Як зодчого і гегемона, значить та строїтеля з великим досвідом. Але я все одно дістануся й до них. І тоді все буде, як американці кажуть, о'кей! Ждіть мене і я, дядя Хведя з київського Подолу, що в самому центрі Києва, навчу вас жить при капіталізмі — світлому майбутньому всього прогресивного і передового людства.

Монолог дяді Хведі записав
Валентин ЧЕМЕРИС.

ЖАРТИ

БЕЗСОРОМНИЦЯ

— Цієї ночі мені приснився твій чоловік, Лідо.

— Безсоромниця!

— Ти чого?...

— А того, що я знаю, як міг він тобі приснитися!..

ДОРОБЛЯТЬ

— Знову будівельники здали об'єкт із значними недоробками!

— Не панікуй! Дороблять. Все одно зараз сидять без діла. Немає ні цементу, ні цегли, ні панелей... Відпочивають після дострокової здачі.

ЗНАЙШОВ БИ..

— Це правда, що жінка пішла від тебе?

— Ох, якби вона таки пішла...

— То що було б?

— Одразу знайшов би іншу.

Олесь ЖОЛДАК

ТЯЖКА РОЗЛУКА

— Годі плакати, лебідко! —
Просить муж Аїду,—
Заспокійся, я ж від тебе
Ненадовго їду.
Не буду ж я вікувати
У вояжі тому,
Через місяць неодмінно
Повернусь додому. —
А вона зітхає тяжко,
Збуджена до краю:
— Кажеш, «їду ненадовго»...
Знаю тебе, знаю!
Кажеш, «буду через місяць».
Не вірю нічому!
Через тиждень неодмінно
Вернешся додому...

«ГЕНЕРАЛ»

Лейтенант солдата шпетить:
— Рядовий Ступаче!
Ви знов, кажуть, були вчора
Випивши добряче...
А от якби шанувались,
Не пили спиртного,
То звання сержанта мали б,
А не рядового. —
Рядовий запухлі очі
Звів на лейтенанта:
— А навіщо мені ваше
Званіє сержанта?!
Я коли свою нормальну
Міру вживаю,
То щоразу генералом
Себе почуваю!..

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— А ти мене ще пиляла: «Відремонтуй праску, відремонтуй праску!»

Навколо медицини

ДЕФІЦИТ

— *Лікарю, а чому останнім часом тільки й мови, що про одноразові шприци?*

— *Ну, одноразові — це ж, по-перше, надійність у тому, що ніяка інфекція не проникне, а, по-друге, прогрес медицини рухає...*

— *Не треба зайвих слів, лікарю. Краще скажіть, що для стерилізації спирту немає. Випили! Дефіцит!*

СЕКРЕТ ОДУЖАННЯ

— *Ти чого така рада-радісінька?*

— *Ох, і не питай! Такий молоденький лікар приймав! Такий ласкавий, делікатний... Тільки торкнеться, а в мене — мурашки по тілу...*

— *І що знайшов? Рецепт виписав?*

— *Навіщо? Я з ним і так одужала.*

ОТАК

— *Аналізи показують, що маєте цукровий діабет. Як же це він вас підловив?*

— *А отак: пив самогонку з цукру і...*

КОМУ ЩО...

— *Лікарю, мене нудить.*

— *Мене теж...*

— *То, може, я збігаю в гастроном і принесу похмелитися?..*

— *М-м... Мене нудить від паскудного життя.*

В УРОЛОГА

— *Що скажете?*

— *В попереку ломить. Нирки, мабуть, дошкуляють.*

— *Отак болить, коли ребром долоні вдаряю?*

— *Б-болить.*

— *А отак?*

— *О-ой!.. Шпигає...*

— *П'єте багато?*

— *А чого: вина чи горілки?*

ВИГІДНО

— *Лікарю, що робити? У мене пропав апетит...*

— *То й добре, продукти ж дорогі.*

— *Але я худну.*

— *І то не проблема. Раніше всі хотіли схуднути, а тепер тільки хтось втратить кілограм ваги — одразу караул!*

— *Одяг купую дитячих розмірів.*

— *Він коштує дешевше. Отже, з якого боку не підходь — вигідно.*

Т. ІВАНЕНКО.

Мал. О. КОХАНА

— По Дніпру пливемо до Чорного моря, а там і до полюса недалеко...

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

ПЕРЕДПЛАТА НА «ПЕРЕЦЬ» НЕ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ НІКОЛИ!

Для тих, хто не зміг, не встиг чи забувся передплатити «Перець», нагадуємо, що

ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ БУДЬ-ЯКОГО ДНЯ.

Якщо оформите передплату до 12 числа поточного місяця, у наступному отримаєте наш журнал.

СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!

Індекс 74393.

Передплатна ціна на 1 місяць — 1 гривня.

Міні усмішки

ПЕРСПЕКТИВА

— Вітаю, вітаю! Бачу, ростеш на очах. Шеф привселюдно тебе похвалив за сумлінність.

— Та що там...

— Е-е, не говори. Це щось та означає на перспективу. Сам знаєш, що наш Павло Павлович скупий на похвалу, а то — подякував. Отак і кар'єру зробиш...

— Та...

— Ну-ну, не скромничай зайве, хоч скромність і прикрашає людину. Відчуваю, коли я піду на пенсію, то ти моє місце займеш, завідуватимеш відділом.

— А коли вам на пенсію?

— Та так років через п'ятнадцять...

Є ЗАМІНА

— Семене, навіщо продаєш пральну машину?

— А я вже одружився.

НЕ МОЖЕ БУТИ

— Ти мені вчора обіцяв гроші позичити.

— Скільки?

— Десять гривень.

— Та ну?.. Не може бути! Бо таких грошей у мене просто немає.

ЗАНУДЬГУВАЛА

Переїхала баба до дочки в місто жити. Через кілька тижнів засумувала.

— Що з вами, мамо? — запитує донька.

— Нудотно мені.

— Та хіба онук дасть вам нудьгувати?

— А хіба я його бачу? Вранці у школі, а прийде, то одразу біжить гуляти. Я ж все у телевізор зазираю та сплю. Не по мені це.

— Ви ж на пенсії, то й відпочивайте.

— Який там відпочинок. Ні, дочко, я, мабуть, поїду назад до своєї домівки. Тут навіть і посваритися ні з ким...

НЕ РОЗБАГАТІЄШ

— Ти ще не забув, що позичив у мене двадцять гривень?

— Не забув.

— Хоч думаєш віддавати?

— Думаю думаю, але від цього ти не розбагатієш.

САМЕ ВРАЗ

— Кажуть, на базарі цукор подешевшав.

— Справді? Біжу, а то ж дріжджі зіпсуються.

Іван ТОКАРЧУК.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Вийду на волю, візьму тебе, дитинко, у свої охоронці...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

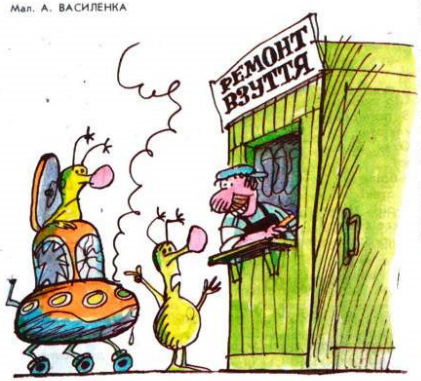

— Відремонтувати? Запросто!

Мал. І. ЛОПАТІНА

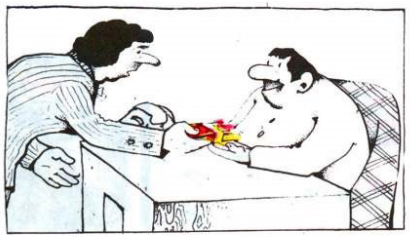

— Треба вам віддати належне...

Друже І

Раніше уся культура на селі зводилася до посиденьок на колодах. Сьогодні на культуру — нуль уваги. Закриваються клуби, палаци культури, бібліотеки, музичні школи... Урядовці кажуть: «Немає грошей». Якщо немає грошей на бібліотеки і клуби,

уми.

Кілька днів думав, як би його образніше сформулювати тему, проте в голову не лізло нічого путнього, окрім хоч і крилатого, проте заяложеного: «А Васька слухає та їсть!»

А винен у всьому наш Прем'єр-міністр. У яку область він останнім часом не поїде, звідти лунає: захистимо вітчизняного виробника! Відбувається важлива нарада з участю перших осіб держави — і на ній рефреном: не дамо скривдити рідні заводи!

І у всіх газетах про це писалося, по радіо та телебаченню мовилося. Одне слово, тільки глухий не почує, зате прочитає, а сліпий не прочитає, так почує, яку політику наш уряд збирається проводити.

У керівників «Укргазу», як мені конфіденційно повідомили, серйозних відхилень у цьому плані

Васько пі

немає. Якщо хтось і носить окуляри, то тільки для того, аби краще урядові постанови роздивитися. А зі слухом — узагалі ніяких проблем.

Так от, вирішили керівники цієї установи поборотися за економію та бережливість. Прикинули вони, що якби у кожній квартирі чи приватному будинку стояли лічильники, за один опалювальний сезон можна було б зекономити 520 мільйонів доларів. А оскільки ці сотні мільйонів поки що гіпотетичні, вирішили піти протоптаною стежкою: вициганити десь на Заході потрібний кредит і на нього ж закупити три мільйони лічильників.

Власне, слово «вициганити» тут не зовсім доречне. Будь-який західний банк-інвестор вистрибом готовий побігти назустріч, якщо солідний клієнт на позичені гроші готовий у позичальника ж закупити його продукцію.

А при чому тут, запитаєте, захист вітчизняного виробника? Якщо він досі чухався, не завалив готовими лічильниками ринок, то скільки ж можна чекати? Півмільярда доларів на дорозі не валяються. Та й газу у нас не густо, щоб його розтринькувати.

А при тому, що в Україні існує «Багатогалузева програма виробництва приладів обліку споживання газу і поетапного оснащення ними житлового фонду», відповідно до якої кількадесят підприємств Мінмашбуду України створили виробничі потужності по випуску 660 тисяч лічильників на рік і можуть їх подвоїти. При цьому, як свідчать експерти, за якістю вони відповідають світовим стандартам. Трохи ще попрацювати над дизайном — і матимемо конкурентоздатну продукцію. Щоб ці

Друже

Ти, мабуть, пам'ятаєш отру відому заду чу: «В одну трубу вливається, а в дру виливається...» От я й хочу запитат у яку трубу в нас усе виливається? У Кие уже будуть брати податки і за котів, і собак, і за паркування машин... Держав здається, тільки й думає, де б з тебе злупити гроші. Крок ступив — плати,

ече!

ке, хоч на закупівлю колод спроможуть. Одержить кожне село по колоді— атиме: ото і вся турбота про культуру.

С. РЕВЧУН.

жності запустити, заводам-виробникам потрібно *ни більше* восьми мільйонів гривень. Але ніхто *го кредиту* не дає. Навіть у Позабюджетному *ді сприяння* виробництву і запровадженню *адів* обліку споживання газу в побуті, спеціально *цього* створеному, прохачі спіймали облизня.

давалось би, над чим голову сушити! Якщо рідна *жава* не може знайти восьми мільйонів гривень *диту*, а зарубіжний інвестор готовий викласти *атки* мільйонів доларів, та ще й така вигода *альовується*, — дайош імпортний лічильник!

ак от, відносно вигоди, так це ще бабця надвоє *ожила*. Щоб охопити лічильником кожну газову *тку*, їх потрібно десять мільйонів. Швидко їх *новити* можна хіба що за помахом чарівної

ічки, якої у керівників концерну «Укргаз», *кільки* нам відомо, немає. А є конкретна *нтажна* можливість: за 1995—1996 роки специ *Укргазу»* установили населенню лише 649 лічильників з мільйона, завезеного в Україну. За таких *алів* розраховувати на 520 мільйонів доларів *ономії* можна буде через півтори тисячі років. *ле* відсотки за кредити треба буде сплатити *агато* скоріше, і сума набігає тут чималенька — *иблизно* 50 мільйонів. І теж не гривень, *державного*, між іншим, бюджету. З отого *ого*, в якому ніяк не можуть знайти вісім *льйонів*.

а ще ж і залишений на узбіччі боротьби за *ономію* та бережливість у газовому господарстві *ніський* виробник не просто сльози литиме. *жна* сльозинка теж чимало коштуватиме. Дев'ять *половиною* мільйонів гривень, затрачених на *ектування* і підготовку виробництва газових *ильників*, — це раз. Втрата реальних можливостей *експортувати* — це два. І найголовніше — *дцять* тисяч пар робочих рук залишаться без *боти*.

Втім, навряд чи ці аргументи зворушать Васька. *обливо*, якщо в його зубах — ласий шматок. Або *що* йому його пообіцяли. Не секрет, що західний *естор* просто так грошей не дасть, а наш чиновник *осто* так підпис не поставить. А тому, очевидно, не *ото* голосити на захист вітчизняного виробника, *ще* його просто захистити.

В. БОНДАРЕНКО.

ече!

ернув праворуч — плати, дихнув — плати.

Але куди ж діваються оті гроші, коли чителі, лікарі місяцями не одержують арплати?..

О. ПАРАСОЧКА.

. Київ.

Мал. О. КОХАНА

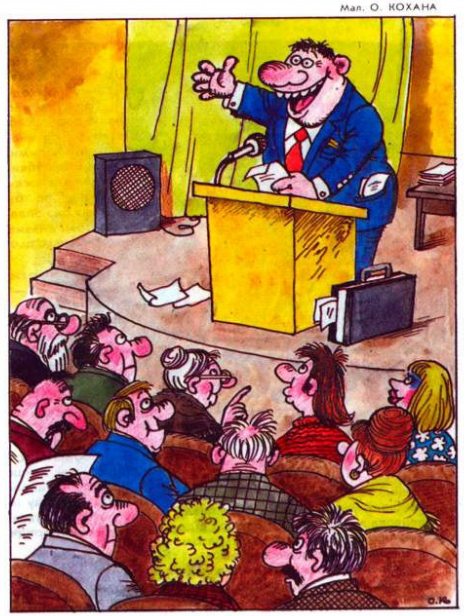

— Наша фракція вирішила виступити з новою програмою... програмою кабельного телебачення на наступний тиждень...

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Вибирайте на шашлик того, який на вас дивиться!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— У такому віці, дівчинко, тобі ще ляльками слід бавитися...

— А мама не хотіла купувати мені Барбі...

НЕ ТРЕБА

— Уласовичу, я хочу з вами поділитися...

— Якщо своїми проблемами, то не треба.

НОВИНА

— Марківно, новину чули: Семенівна із-за кордону приїхала, папугу зеленого привезла.

— Розмовляє?

— Хто?

— Папуга.

— Розмовляє. Але не по-нашому.

— Як же вони розуміють одне одного?

— Разом із папугою перекладач приїхав.

— Так би й казала: Семенівна вийшла заміж. За іноземця.

— Я й кажу, що дурна...

— Хто?

— Семенівна.

— Чого?

— За іноземця вийшла...

— А як би вона спілкувалася?..

— З ким?

— З папугою.

— І то правда.

МОДА

— Харлампівно, що то воно означає: «голі цифри», «голі факти», «гола правда», «гола брехня»?..

— Пусте, Уласівно. То мода така пішла. Усі хочуть бути сексуальними...

КОЛИСЬ ЗНАВ...

— Охріме Силовичу, я ваш боржник. Не знаю, чим і віддячити.

— Колись знав...

— Тоді було легше, тоді ви пили...

— Авжеж. Тепер уже не п'ю. Але ще їм.

СХАМЕНУВСЯ

— Алло!

— Слухаю!

— Ви давали об'яву в газеті?

— Давав.

— За скільки продаєте електричний двигун?

— Не за скільки.

— Вибачте, як це?.. Уже продали?

— Ще ні. І слава Богу!

— А скільки ви хочете за насос?

— Нічого не хочу.

— Г'м. А скільки вам дати за компресор?

— Нічого не давайте. Бо візьму. Не втерплю й візьму.

— Не розумію. Ви написали в об'яві: «Продаю електричний двигун, насос і компресор у доброму стані. Терміново. Дешево».

— Було таке. Побачив на заводі у кутку лежать новенькі насос, компресор і електродвигун. Закортіло продати. Навіть не знаю, звідки таке бажання з'явилось. А коли дав об'яву — отямився...

— Що, все це не ваше?..

— Правильно! Ви мене зрозуміли. Сьогодні всі продають не своє, а державне. І я оце мало не наслідував їхній приклад. Добре, що вчасно схаменувся!

Микола ВОЗІЯНОВ.

Нашого славного одноперчанина, відомого письменника-гумориста Володимира ПАЛЬЦУНА вітаємо з першим 60-літтям!

Дружній шарж А. ВАСИЛЕНКА

Банкрутство „С"

ГУМОРЕСКА ЮВІЛЯРА

Слюсар Гайдук і кульгавий Зеник відкрили власне діло. Вони не перепродували грецькі лимони і терпіти не могли надприбутків від «Кутузових», «Суворових», «Распутіних» та інших фальшивок алкогольного шовінізму сусідніх держав.

— Треба твердо стояти на національному грунті і дбати про найперші потреби народу,— сказав при реєстрації підприємства Зеник, сподіваючись дістати пільговий режим.

Компаньйон Гайдук подумки схвалив цю патріотичну фразу, але суворо засудив її таємне спрямування, позаяк мав на систему пільг власну тверду точку зору. Якщо просто, то вона виглядала так: нікому-ніколи-нізащо-нічого.

Кульгавий Зеник і слюсар на цьому грунті мали значні засадничі розходження, і якби не ціпок першого, то, можливо, другий спробував би довести переваги своїх поглядів звичайним антидемократичним способом. Ціпок був стримуючим аргументом і в інших спірних моментах їхньої пострадянської доби. Але повернемося до діла, яким вирішили служити суспільству наші підприємці.

Почали вони з таблички «С». За пачку цигарок її написав доцент кафедри романо-германських мов, котрий побажав залишитись невідомим, боячись прогресивного податку.

Далі справа пішла ще швидше, і за якийсь короткий час вони прибили табличку до дверей будівельного вагончика на важких санях. Переобладнання його зайняло ще менше часу: переробити пересувну робітничу оселю на нужник простіше простого. І невдовзі платний мандрівний туалет уже зайняв у міському пейзажі чільне місце. Розташувався він неподалік кнайпи, що торгувала пивом і дешевими ліверними виробами.

— Золоте місце,— радів Зеник. — Вип'ють, закусять — і за пару хвилин у нас.

Ціна за вхід у «С» була помірковаою. В усякому разі гальба пива, канапка з ліверною ковбасою і відвідання будівельних саней разом коштували не більше гривні.

На почин колеги безплатно запросили до себе колегу-підприємця, який поруч з рук продавав часопис. З таємною надією, що той на віддяку сприятиме появі у популярному виданні повідомлення про відкриття закладу. І діло, здається, пішло.

Але не так, як хотілося.

Наступним клієнтом був огрядний чолов'яга, однак він теж не заплатив, бо показав посвідчення депутата. Потім приходило пару солдатів, але відомо: хто не любить своєї армії, любитиме чужу. Гайдук сказав, що про це ніколи не можна забувати, і звелів грошей з рядового складу не брати.

Нарешті підійшла група вдягнутих у шкірянки рожевощоких молодиків, але, перш ніж зайти, вони запросили із собою підприємців. Усередині молодики знахабніли і почали вимагати грошей з них — Гайдука і Зеника — за охорону їхнього бізнесового офісу. Оскільки готівки не було, порозумілися на тому, що на дев'яту вечора рекетири пришлють «інкасатора», і на перший раз візьмуть двадцять п'ять гривнями. Далі розрахунок йтиме зелениими.

Приходили санітарна інспекція, фонд допомоги східній діаспорі, пожежний нагляд, муніципальна дружина. Зрозуміло, не повними колективами, а окремими представниками, проводили у закладі кілька щасливих хвилин.

Десь в обідню пору Гайдук зробив запит Зенику: чи є в місті люди, які платили б за послуги?

Зеник і сам почав замислюватися над цим, але наразі бадьоро махнув убік кнайпи, де вирувала юрба:

— Ось наші дивіденди.

Але «дивіденди» навіть не поглядали у бік «С». Частина їх час від часу користувалася затишком кущів, а ті, хто мав університетський вишкіл, швидко бігали додому.

Тоді Гайдук і собі поїхав додому, взяв сокиру і заходився вирубувати кущі. Громада негайно повстала, знайшла серед себе членів партії зелених, які ознайомили підприємців зі штрафними санкціями за самовільні вирубки.

Скандал вдалося пригасити лише після того, як було дозволено «зеленим» без оплати користуватися туалетом. Виявилось, що майже усі належали до цього громадського об'єднання.

— Оце партія! — вигукував кульгавий Зеник. — Ось хто виграє наступні вибори!

Даремно він сказав це вголос. У натовпі, який пхався туди-сюди через двері, знайшлися симпатики й інших партій, які зчинили страшенний галас. Хтось виліз на «С» і відкрив мітинг.

На щастя, десь недалеко проходив дільничний, котрий розсіяв юрбу. З тавром душителя народних зборів і свободи слова він, зрештою, теж зайшов до господи. Вийшовши, міліціонер похвалив Гайдука за творчу ініціативу, а Зенику запропонував повідомляти органу правопорядку про настрої мас.

Зрозуміло, він не заплатив.

Потім надійшли якісь дідугани з собачками на шнурках. Вони мали документи пенсіонерів з числа державних службовців, що давали їм пільги буквально на все, окрім їжі і одягу. Потримавши собачок, доки держслужбовці були зайняті, Гайдук і Зеник тимчасово припинили допуск відвідувачів. Їх нищівно критикували і погрожували вивести на чисту воду, але підприємці були як криця.

— Ватерклозет переповнений,— знайшов пояснення Зеник, хоча це на чверть потужності не відповідало дійсності.

Зачинившись, Гайдук втомлено сів у резервній кабінці:

— Ненько моя рідна,— тихо вимовив він,— а ти, Зенику, ще про якісь пільги базікав.

Зеника теж не трималися ноги, але він спирався на ціпок.

— Накопичення первинного капіталу дається непросто. Початок завжди тяжкий,— вимовив він.

— Який початок! — застогнав компаньйон. — Це — кінець! Поглянь на годинника. Часом не дев'ята?

До приходу «інкасатора» рекетирів залишалися лічені хвилини, і підприємці кинулися навтьоки. Можливо, комусь це видасться неправдоподібним, але кульгавий Зеник, що глибше розумівся на бізнесі, біг прудкіше за слюсаря Гайдука і зупинявся, щоб той наздогнав його.

...Зачинений ватерклозет і досі стоїть на «золотому» місці. До нього часом підходять якісь люди. Про щось розпитують. Не інакше — податкові інспектори. Але я, хоч і знаю, де живуть компаньйони, ніколи їх не видам. Не можна, щоб авангард ринкової економіки сів за грати.

Володимир ПАЛЬЦУН.

Дві усмішки

ВІДГАДАЙ

— Сильна?
— Так!
— Спритна?
— Обов'язково!
— Безстрашна?
— Абсолютно!
— Розумна?
— Дуже!
— Хитра?
— Як лисиця!
— Гарна?
— Не те слово!
— Зрозумів, це — надлюдина!
— А ось і не відгадав, це — жінка!

АУ!

— Панове, де ви?
Тиша.
— Товариші, відгукніться!
Тиша.
— Громадяни, ау!
Тиша.
— Шановні співвітчизники!
Тиша.
— Лю-ди!!!
— Гав! Гав! Гав!

Олександр ПЕРЛЮК.
м. Кіровоград.

ОПИСКИ САМОПИСКИ

БАБОВИЙ СУП.
БУЛЬКА З МАКОМ.
ДАМА ПЕРЦЯ.
ЖИРВЖИТОК.
КАЗКАДЕР.
НЯВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД.
ПРАВОКАЦІЯ.
ВИТИРАН КОНТОРИ.
ІНДИКСАЦІЯ.
КРЯКОВ'ЯК.
ОКОМУЛЯТОР.
ПЕРЕДВИБОРНА ПОРОТЬБА.
ХАМІЛЬЯРНІСТЬ.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

ГОРЕСКОП.
БІДАГОГІКА.
РЕПУТАТИ.

Василь ЛАТАНСЬКИЙ.
Крим.

НЕ ПОРУШИШ

З Хомою балачку
Заводить Панас:
— Усюди порядок
Порушують в нас.
— Облиште,— Панаса
Хома зупиня,—
Не вірте нікому —
Усе то брехня.
Ну як ви порушите,—
Мовить Хома,—
Оте, чого в нас
Не було і нема?

Володимир ДУГАР.

Сатиричні мініатюри

ПЕРЕД ВІД'ЇЗДОМ НА КУРОРТ

Дружина проводжала і просила:
— Адамчику, остерігайся дам!
Щоб Єва там якась не спокусила...
— Не бійся, я вже стріляний Адам!..

ПРОГОВОРИЛАСЯ

— Живу я, кумо, зараз, як вдова.
Ну де той мій Степан ночами бродить?!
— Давненько вже і в мене ночував.
Як самогон кінчився — не заходить.

Микола НЕТЕСА.

БУДЕ ТЕ Ж САМЕ

— Гриць про весілля — ані слова, мамо...
— Я раджу, дочко, іншого знайти.
Згадаєш моє слово, що так само
Він буде із розлученням тягти!

Степан ГРИЦЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

З любов'ю... і сльози... і любов...

З ЛЮБОВ'Ю, будемо відвертими, нашим героям явно не пощастило. Із любов'ю, звичайно, з боку держави. До своїх похилих за віком та немічних громадян...

То раніш, як дехто каже, за свою чесно зароблену пенсію можна було місяць із бабою по казино в рулетку грати. І на таксі по усіх шопах кататися. Щоб антресолі снікерсами та «Петрофф водкою» забити. А на здачу ще й квартплату проплатити.

Ех, урвалася вервечка!.. Саме лише слово «соціальний захист», як спогад світлий, і залишилось. Та ще три пальці в кишені... Для складання повної економічної калькуляції на свій незалежний добробут. А він у кожного тепер непрогнозований, як дикий ринок у першому-ліпшому підворітті. Добре, у кого діти є. Та ще й із зарплатою без затримки. То якусь, гляди, гривеньку до пенсії і підкинуть, щоб до води батона купив...

А якщо ні рідні майновитої, ні дітей заможненьких? Що тоді?! А тоді, братці, всі ми у рідної неньки-держави — діти. От і бери нас, державонько, на свій пансіон. До будинку престарілих. На казенний харч, на свої сльози...

Правда, в тих будинках свої закони, свої регіональні програми і свої неповторні виконавці... Яким в чуйності до знедолених людей не відмовиш.

Приміром, хіба можна запідозрити у підступних думках, не кажучи вже про вчинки, переповнених любові до хворих пенсіонерів-одинаків завідуючого продскладом В. Пушкаря та шеф-кухаря В. Єнкіну з Мелиженського психоневрологічного диспансеру Золочівського району, що на Харківщині. Та вони ж душею і серцем вболівають за підопічних бідолах, аби ті не набрали зайвих грамів-кілограмів, суворо дотримувалися дієти і тим самим жили довго і щасливо. А для того ці благодійники частину продуктів просто з'їдали самі. І не тільки. Що, мовляв, не жуватимеш і не ковтатимеш заради благополуччя престарілих.

Конкуренцію душевності згаданим співчутливцям складають хіба що комірник Є. Самойленко та водій директора Вовчанського будинку-інтернату А. Арутюнян. Коли їм закинули, що вони втратили людяність, віднімаючи у знедолених зі столу останній шматок капусти чи морквини, шановні образилися не на жарт. Ну, подумаєш, поцупили 40 кілограмів капусти і 30 кілограмів моркви, а написали, ніби все це до граминки видали інтернатівцям. То й що! Директор того будинку В. Нехаєв однаково вважає їх ледь не взірцем благодійництва та жалості.

Звичайно, важко переплюнути підлеглих пана Нехаєва. Але все-таки спроби є. З ранку до вечора, не знаючи втоми, здувають пір'їнки зі своїх пацієнтів працівники Зміївського будинку-інтернату. А шеф-кухар Н. Тома, кажуть, навіть складає меню із страв французької та китайської кухонь. Директор Л. Макеєва впевнена, що її підопічним живеться якщо не так, як мільйонерам, то, принаймні, не гірше, ніж мешканцям тризіркового готелю. Але то тільки в уяві пані Макеєвої, бо навсправжки інтернатівці Змієва сплять на поламаних ліжках і порваній білизні, харчуються чим Бог дає. А він, як правило, ні борщу, ні м'яса до того борщу не дає... І нікого це не дивує: в грішних стінах інтернату його намісниками впевнено виступають кухарі Н. Філонова та З. Ветрова, котрі, наприклад, замість гуляшу, зазначеного в меню, можуть приготувати для пенсіонерів вегетаріанські наїдки. А куди ж поділось тоді м'ясо? Ну, а це вже, як казав один слідчий, інше питання і до справи не належить.

Словом, небайдужих до тарілки знедолених на Харківщині вистачає. Чимало їх у Ржавецькому, Липецькому і Хорошевському будинках-інтернатах, Зарябинському будинку для престарілих, Шевченківському будинку-інтернаті, Панютинському, Піско-Радьківському психоневрологічних будинках-інтернатах... Занадто обтяжених такою турботою могли б поставити на місце всілякі перевіряючі, на яких у нашій державі дефіцит поки що не відчувається.

Проте покладатися на тих залізних феліксів не доводиться. Он управління із захисту прав споживачів Харківської облдержадміністрації як ніхто інший повинно оберігати обділених здоров'ям і людським щастям від всяких охочих власну жадібність маскувати улесливою посмішкою. Насправді ж їм не до того. Заступник начальника цього управління В. Кузнецов за 600 доларів не помітить вам ні приписок, ні завищення цін, ні атисанітарії. Він більше переймається власною економічною програмою, аніж сьогоденням тих, хто тих баксів і в очі не бачив. Володимиру Івановичу, виявляється, запропонували таку суму за приховання зловживань торговельників і чиновників. І він, не вагаючись, погодився забути гріхи останніх. От молодець!..

А кілька місяців тому обласне контрольно-ревізійне управління передало управлінню соціального захисту населення приписи про особливо стурбованих працівників Мелиженського будинку-інтернату, котрі так хвилювалися про добробут і благополуччя сиріт, що через своє «хвилювання» завдали збитків державі аж на дев'ять тисяч гривень.

Якщо, шановний читачу, думаєте, буцімто начальник того управління пан А. Савчук погладив по голівці м'якосердих і добродушних порушників, то ви правильно думаєте. Воно так і сталося. А як же інакше чинять в наш демократично-хаотичний час із людьми, котрі днюють і ночують біля миски престарілих.

Ю. ІЩЕНКО,
В. СУБОТА.

Харківська область.

Чернівецьке радіо відповідає

— Скажіть, чи наші чиновники люблять випити?
— Не те слово. Вони упиваються... владою.

* * *

— Чи можна кидати гроші на вітер?
— Так, якщо вітер в кишенях.

Флоріан БОДНАР.

ПЕРЧЕНЯ

ТРЕБА ПЕРЕВІРИТИ

Мишко покликав до себе Ромика й показує йому свій новий велосипед:

— Ось подивись, що мені батько тільки-но привіз!

— Гарний! — захоплено дивиться Ромик на велосипед. — Дуже гарний.

— Бери покатайся,— каже Мишко.

— Дякую,— зрадів Ромик. — А ти чому не їздиш?

— Казав батько, що його ще треба перевірити, чи не відлітатимуть колеса на ходу.

НЕ ПСУВАТИ НАСТРОЮ

— Маріє Климівно,— звертається Стасик до вчительки,— ви тільки що говорили, що скрізь і завжди треба поводити себе з людьми так, щоб не псувати їм настрою.

— Правильно, говорила,— підтвердила вчителька.

— А чому ж тоді,— каже Стасик,— ви написали мені в щоденник таке, що може зіпсувати настрій моїм батькам?

ТІЛЬКИ РАЗ

— Це правда, Стасику, що вчора вчителька піднімала тебе на кожному уроці і соромила за погану поведінку? — запитує батько.

— Так,— нагнув голову Стасик.

— А сьогодні скільки разів піднімала?

— Тільки один раз.

— І що ж вона говорила?

— Сказала: «Іди додому і без батька не приходь до школи!»

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

Скоромовки-веселинки

УРОК ДЛЯ СОРОК

Сидить на смереченні сорок сорок.
Сорока сорокам читає урок.
Скрекочуть сороки — зривають урок.
Нелегко навчати аж сорок сорок.

ВАЖЛИВА РОЗМОВА

Біля баби баба сіла.
Баба бабі бубоніла.
Бубоніла з півгодини
Баба бабі про новини.

ГОДІ СПАТИ

Півень вранці заспівав,
Всіх завзято закликав:
— Гей, вставайте! Годі спати!
Треба сонце зустрічати!

БІЛИЙ ГРИБ

Йшов по лісу — дибу-диб
Здоровенний білий гриб.
А за ним ішли опеньки
І великі, і маленькі.
Їх збирали їжачки
На гостренькі голочки.

ПРОВЧИВ

На город ускочив цап
І капусту хап та хап.
Хрумав гичку, моркву їв,
Йти з городу не хотів,
Нищив зелень на городі.
Та піймали цапа в шкоді.
Із хатини вибіг дід
І провчив його, як слід.
Палюгою цапа — трісь!
— В шкоду, мекало, не лізь!

Дід Василь КРАВЧУК.

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

З «г» — вугілля їсть і дрова.
З «т» — співає пречудово.
(Груба — труба).

З «в» — ночує у хліві.
З «н» — в царя на голові.
(Корова — корона).

Як з «р» — на траві вона вранці блищить.
Без «р» — стережіться, бо може вкусить.
(Роса — оса).

Борис СЛЮСАР.

ЩО ЗА СЛОВО?

Їх буває у квартирі
Одна і дві, і три, й чотири...
З двох імен складається,
А як називається?

(КімНата).

Микола НЕТЕСА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА.

Дружке ПЕРЧЕ!

Чомусь так вважається, що найвинахідливішим щодо податків був Петро Перший. Він умудрився поповнити казну, зобов'язавши бояр, котрі не хотіли голити бороди, сплачувати за них щомісяця чималу суму.

Певно, лаври самодержця не дають спокою і нашим можновладцям. З нового року відмінено пільги з оподаткування добровільних пожертвувань. Відтепер усі фонди, громадські та релігійні організації, метою діяльності яких, підкреслюю, не є одержання прибутку, а гроші, які їм перепадають від спонсорів і філантропів із зарубіжжя, витрачаються на оздоровчу, екологічну, культурну, наукову, освітню роботу, мусять половину отриманої валюти продати на міжбанківському валютному ринку. А товари, які надходять на адресу таких організацій із-за кордону, обкладаються і акцизом, і митом, і податком на добавлену вартість. Себто, виходить, що коли одержав на гривню і безплатно, то викладай дві у вигляді різних нарахувань.

Пояснюють це тим, що дехто, мовляв, на дармівщині добре гріє руки. Оскільки ж цього «декого» спіймати на гарячому не так просто (треба ж ворушитися), вирішили діяти за перевіреним принципом: разом з водою вихлюпнути й немовля.

В. СІКОРСЬКИЙ.

м. Київ.

Мал. В. АДАМОВИЧА

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

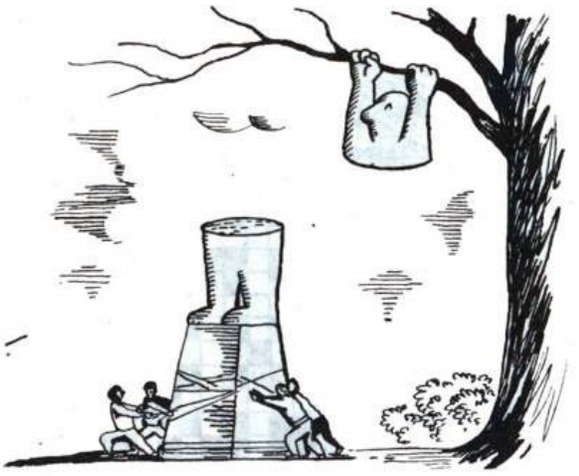

БРЕХНЯ

— Петре, де ти був учора?

— Це брехня! Хто тобі сказав?!

ЗАВЖДИ ГОТОВИЙ

— Іване! Позич п'ятдесят гривень!

— У кого?

Почув і записав
Юрій ВОЙЦІЦЬКИЙ.

м. Гайсин
Вінницької області.

●

ПРОПАДУТЬ ШТАНИ

— Не пощастило Дмитру Табачнику.

— Чому?

— А ти хіба не чув? Його понизили у військовому званні з полковника до капітана.

— Ну і що?

— Та воно то нічого, але пропадуть штани, що він собі пошив.

— Які?

— Генеральські.

ХИТРУН

— Петрику,— питає мати. — Яку іноземну мову ти хочеш учити, російську чи англійську?

— Звичайно, російську.

— Чому?

— Бо я її уже знаю.

БІДНІ

— Лесю, а чому ти так часто міняєш чоловіків?

— Бо бідні вони тепер, скоро закінчуються гроші.

РОБЛЯТЬ ВИГЛЯД

— Петре, як реагує твоя Ганя, коли ти приходиш додому п'яним?

— Робить вигляд, що вона не помічає.

— А ти?

— А я роблю вигляд, що не пив.

ТРЕБА ДОБРЕ ЖИТИ

Опівночі в кімнаті пролунав дзвінок:

— Хто там? — запитує жінка.

— Це я, сусід Петро.

— Не можна.

— Чому?

— Степан вдома.

— Хто це ще вночі дзвонить? — сердито запитав чоловік.

— Якийсь п'яниця.

— Я йому зараз подзвоню...

— Не чіпай.

— Чому?

— Із сусідами треба добре жити.

ЩОБ НЕ ЗНИК

— Ти чув новину?

— Яку?

— Ганя вирішила записати свого Степана в Червону книгу.

— Навіщо?

— Щоб не зник.

ЛЮБИТЬ

Розмовляють два приятелі:

— Цікаво, чи Ганя любить свого Петра?

— Навіть дуже любить.

— А звідки ти знаєш?

— Я з нею зустрічаюсь уже більше п'яти років.

ВАЖКО ЗНАЙТИ

— Лесю,— повчає подружка,— якщо думаєш виходити заміж, то краще шукай чоловіка дурнішого за себе, з ним легше буде жити.

— Я знаю, але попробуй ще такого знайти.

МАЄ

— Лесю, ти маєш чоловіка?

— Маю, але чужого.

НЕ ВІДПУСТИТЬ

Розмовляють дружини космонавтів:

— То правда, Галю, що твій Петро думає летіти до Венери?

— Правда.

— Не дозволяй.

— Чому?

— Вона його не відпустить назад. Я своєму Грицю сказала, якщо хочеш летіти — то тільки на Марс.

НЕ ВСІХ

Продає жінка на базарі папугу, який сидить у клітці і постійно повторює:

— Петро дурень, Ярослав дурень, Микола дурень, Грицько дурень...

Чоловік, який стояв біля них, не витримав та й каже:

— Хто ж його у вас купить, коли він усіх називає дурнями?

— Та ні, не всіх, а тільки колишніх моїх чоловіків.

Народні усмішки

ВИЛІКУВАЛИ

Жінка до лікаря:

— Скажіть мені правду, як почуває себе мій чоловік?

— Треба вам готуватися до найгіршого...

— Що, скоро помре?

— Та ні, збирається одружитися з медичною сестрою.

ЦИМ МОЖНА

Офіціантка до клієнта:

— Скоріше закінчуйте, будемо закривати ресторан.

Директор:

— Нехай сидять, скільки хочуть. Це хлопці з податкової інспекції...

ПЕРШЕ ХВИЛЮВАННЯ

— Лесю, ти дуже хвилювалася, коли виходила заміж?

— Хіба що перший раз...

БАТЬКО НЕ ПУСКАВ

— Ганю,— сварить мати дочку,— де ти так довго була? Я в твої роки в такий час давно вже спала.

— Звичайно. Бо ти уже була замужем, і батько тебе не пускав.

УТОЧНИВ

Автоінспектор до водія:

— Від вас тхне горілкою.

— Перепрошую, коньяком.

— Тоді їдьте.

НА ТАБЛЕТКАХ

— А чому змарнів ваш хворий, який лежить у п'ятій палаті біля дверей? — запитав головний лікар.

— Бо він живе на самих таблетках.

— Не має апетиту?

— Ні, харчів.

А ЩЕ...

— А зараз, діти,— каже вчителька,— назвіть мені звірів, птахів і змій, яких ви знаєте.

— Пантера, тигр, свиня, гадюка, кобра.

— А хто тебе навчив?

— Це я почув від тата.

— А тепер скажи ти, Грицю.

— Бегемот, слон, крокодил, ведмідь, осел, баран...

— Досить, досить.

— А ще Васько — козел із п'ятого «а»,— додав Гриць.

НЕВІДОМО

— Тітко, я чула, ваша Леся приїздила з чоловіком.

— Так.

— Доброго зятя маєте?

— А звідки я знаю, коли вона цього року була у нас три рази, і завжди з різними чоловіками.

Почув і записав
Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська
на Львівщині.

●

НЕДОЛІК

— Петровичу, чому ви і досі, з вашими здібностями, працюєте на посаді головного агронома?

— Розумієте, куме, щоб бути головою колгоспу, потрібно випивати шість склянок горілки, а я можу тільки п'ять.

Почув і записав
Юрій ТУНИЦЬКИЙ.

м. Сімферополь.

КРОСВОРД З УСМІШКОЮ

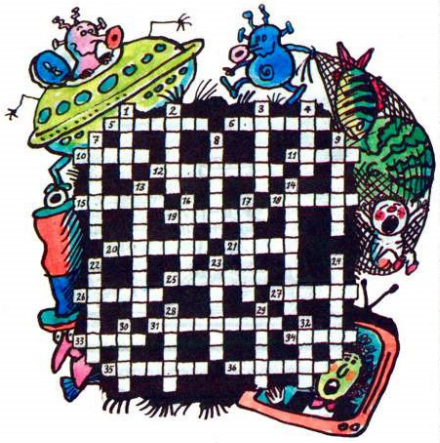

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Круглий, та не місяць; зелене, та не діброва; з хвостом, та не миша. 2. Майже кожен українець після третьої чарки —... 3. Камінь, який уособлює «твердість» науки і який постійно «гризуть» студенти. 4. Навіть якщо телевізор чорно-білий, його називають голубим. 7. Потрібний в електросхемі і у стосунках між людьми. 8. Оранжева квітка, яку люблять і поети, і фітотерапевти. 9. Якщо вірити дитячій пісеньці, з нього починається ріка. 13. Людина, яка дотримується плюралістичних поглядів. 14. Якщо не вдається підсунути велику свиню, то хочеться, хоч маленьке... 16. Вияснення стосунків між «крутими». 17. Один із жанрів живопису. 22. Той, хто любить пореготати. 23. Зробить дірку і в металі. 24. Радіопрограма, на якій звучить гумористична передача «А ми до вас — в ранковий час». 28. Може бути телефонним, а може — й бюрократичним. 29. Так можна сказати і про поганого писаря, і про неважного письменника. 30. Риба з великими очима. 32. Зуби є, а рота немає.

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 5. Маленький хлопчик. 6. Посуд, на якому чомусь завжди «літають» інопланетяни. 10. Цирковий жанр. 11. Буває козирною, а буває і битою. 12. Коли скресла крига, у Остапа Бендера розпочався «парад», а у річковиків... 15. Коли зненацька до вас прибуває багато гостей, то ви кажете, що це татаро-монгольська... 18. Про неї завжди згадують, коли падають. 19. Те, чого ніколи не дотримуються поїзди. 20. Ваша родичка. 21. Збірник географічних карт, або тканина. 25. У ньому чомусь завжди є винятки. 26. Людина, яка ставить над усе особисті інтереси і є героєм багатьох гуморесок. 27. Той, хто займається вивченням екології. 31. Якщо заболить, його дуже часто вирізають (хірург.). 33. Сестра гусячого пера. 34. Видатний український письменник-гуморист, один із засновників журналу «Перець». 35. Байдуже ставлення. 36. «Розбір польотів» у начальства.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРДИ, ЯКІ НАДРУКОВАНО:

У «ПЕРЦІ», № 1

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Оса. 5. Зенітка. 8. Сміх. 9. Гава. 11. Канцлер. 12. Сто.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 2. Сніг. 3. Пелікан. 4. Екзамен. 6. Есе. 7. Маг. 10. Оцет.

ТА В «ПЕРЦІ», № 2

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Ява. 3. Ледар. 7. Рама. 8. Очко. 10. Нитка. 11. Тля.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 2. Вода. 3. Лимон. 4. Річка. 5. Ура. 6. Рот. 9. Стіл.

Страшне ПЕРО не в гусака...

«Три роки перед пенсією працювала на вівцехвермі вівчаркою».

(З автобіографії).

«Дуже прошу згідно довідки переробить мене на інваліда».

(Із заяви до соцзабезу).

«Шановні пані і панове, без намордників із собаками не гуляйте!»

(З оголошення).

Надіслав Борис СЛЮСАР.

●

«Якби у мене було стільки думок, як у нього; у нього стільки роботи, як у мене, то у нас був би ще більше згуртований колектив, що впевнено йде по курсі партії».

«Ви, товариші, не смійтесь там, по закутках, що промовець меньший за трибуну. З усією відповідальністю можу сказати, що і із-за трибуни товариш може таке сказати, що декому із вас і не снилося».

«Якщо промовець хоче сказати, але не знає, як це більш-менш сказати завуальовано, то нам усім треба сказати йому, щоб про це не казати».

«Я вже, в началі зборів, казав, що виступати не буду. Але, якщо вже виступлю, то маю надію, що мою пропозицію буде прийнято одноголосно, як вірний курс, що нелегкими стежками веде нас до світлої мети нашого майбутнього».

(З виступів на зборах).

Надіслав Олександр ГОДЛЕВСЬКИЙ.

м. Миколаїв.

●

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Ти не повіриш, таким я був п'ять років тому...

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Рудольф ВІНЕР
(Німеччина)

Порядок — перш за все!
гумореска

— Жаль,— зітхнув перукар у привокзальній цирульні і розвів руками,— але у нас є постанова, де написано, що я зобов'язаний голити тільки тих, хто має проїзний квиток.

— Так у вас же немає відвідувачів!— відповів я також ввічливо.— Зробіть виняток...

— Тільки після дванадцятої ночі. Постанова є постанова. До півночі голимо тільки пасажирів.

Я потюпав до каси.

— Дайте, будь ласка, квиток.

— Куди?

— А мені однаковісінько...

— Облиште жарти! — посерйознішала молоденька касирка.

— Я зовсім не хочу жартувати. Дайте найдешевший квиток. Ну... ну... до наступної станції.

— Яку станцію ви маєте на увазі?

— Шановна, я ж уже сказав, що це не має значення.

Касирка занервувала.

— Ви повинні знати, куди їдете!

— Я взагалі нікуди не хочу їхати!

— Якщо ви не хочете кудись їхати, то навіщо вам квиток?

— Я хочу поголитися...

Віконечко каси несподівано зачинилося.

— Пані,— постукав я у віконце. — Все-таки дайте мені, будь-ласка, квиток.

Вона глянула на мене, як на психа. Потім байдуже почала гортати якийсь довідник.

— Перукар вимагає! Розумієте? — крикнув я.

Вона відчинила віконце.

— Що вимагає перукар?

— Він голить тільки пасажирів з проїзними квитками! — стиснув я кулаки над головою.

Тепер, здається, касирка усе зрозуміла. Вона вручила мені квиток:

— Їдете до Ребніц. З вас шістдесят пфенігів.

Я взяв квиток і пішов до перукарні.

— Можете переконатися! — урочисто мовив я, показуючи квиток. — Тепер я можу поголитися?!

Перукар повертів у руках квиток і хитро усміхнувся:

— Квиток до найближчої станції. Ви, мабуть, нікуди не збираєтеся їхати?..

— У мене є квиток!.. — обурився я.

— Якщо ви його купили, аби тільки поголитися, то можете його викинути,— затявся перукар. — Я голю тільки справжніх пасажирів.

Мені перейняло дух.

— Але вибачте,— нарешті видихнув я,— поїду я в Ребніц чи не поїду — це моя особиста справа! У мене квиток — отже, я пасажир.

— Ні. — заперечив перукар. — Якщо ви не збираєтеся їхати, то ніякий ви не пасажир. Ви хитрун. Звільніть, будь ласка, салон.

Я знову потюпав до каси.

— Шановна,— звернувся я до касирки. — З нашої затії нічого не вийшло. Змушений повернути вам квиток.

— На жаль, я цього зробити не можу,— відповіла дівчина.

— Чому?! — затіпало мене.

— Якби ви купили квиток, щоб кудись поїхати,— роз'яснила мені касирка,— то я б вам гроші повернула. Але ви самі ясно сказали, що нікуди їхати не збираєтеся. Ви і не поїхали. Отже, які можуть бути претензії? Ідіть до перукарні. Ви купили квиток, щоб там його показати?! Чи не так?

Я пішов до перукаря.

— Якщо ви такий розумний, попрошу повернути вартість квитка! — грізно мовив я. — Або негайно голіть!

— Один момент,— заклiпав очима перукар і побіг на перон до телефону-автомата. Незабаром він повернувся. — Отепер порядок! — усміхнувся він. — Можете голитися!..

— Нарешті! — зітхнув я і гепнувся у крісло.

— Але... тільки не у мене... — мовив перукар, розвівши руками. — А там... у перукарні вокзалу Ребніц.

Переклад М. МОЗГОВИ.

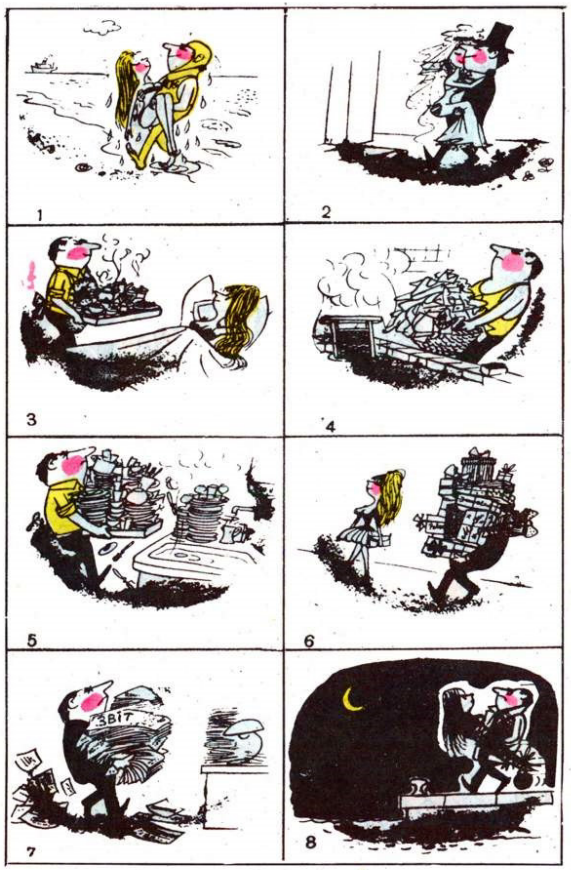

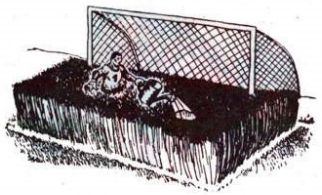

— Ну і молодь пішла! Могли б, дорогенька, і поступитися місцем старшій...

ПЕРЕЦЬ № 3 (1452)

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія: В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора), Д. МОЛЯКЕВИЧ, М. ПРУДНИК (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ № 736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються.

Посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 11.02.97. Підписано до друку 27.02.97. Формат 70×108 1/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 33250 прим. Зам. 0110703.

Ціна договірна.

© «Перець» 1997 р.

Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, відділу розповсюдження 441-89-38, 441-89-15, художнього відділу 441-89-11.

Факс 224-35-82.

Для телеграм: Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393.
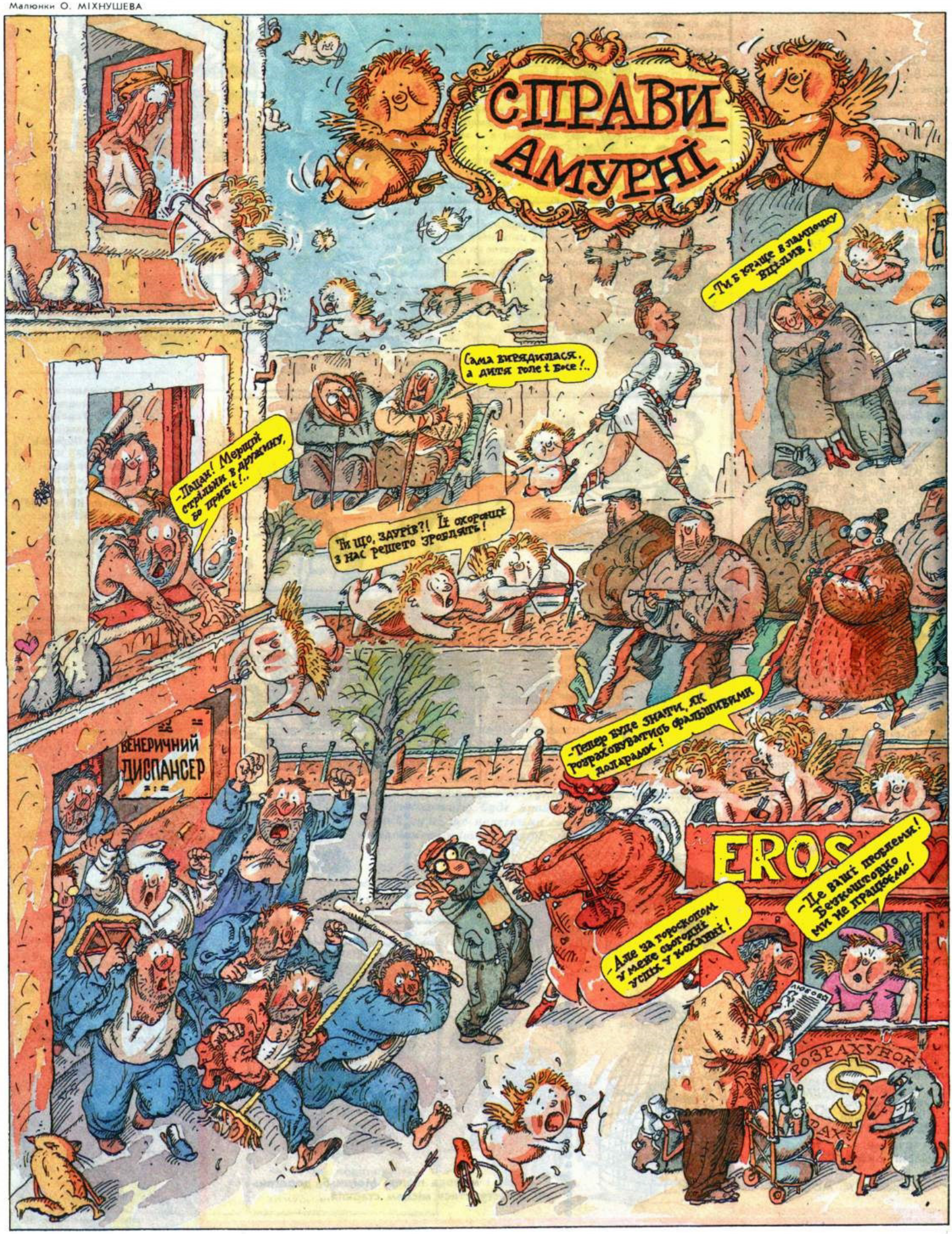
Малюнки О. МІХНУШЕВА